

იოელის წიგნი და ლაოდიკიის მეშვიდე დღის ადვენტიტური ეკლესია — ნომერი მეხუთე

რამდენ ხანს? მეხუთე ბეჭედი

Jeff Pippenger

2025-12-07

როდესაც „იმ დროისთვის ნათელი მიეცემა“, იგი ან „მიიღება“, ან „უარყოფილია“. ის განცალკევება, რომელიც სრულდება მაშინ, როდესაც ნათელი შემოდის, არის მარადიული სახარების საქმე, რომელიც მოიცავს არა მხოლოდ ღვთის ხალხის დაბეჭდვას, არამედ ხორბლისა და ღვარძლის გამიჯვნასაც. საბოლოო გამოცდისა და განცალკევების პროცესი დაიწყო 9/11-ს, როდესაც წინასწარმეტყველური კითხვა სვამს: „რამდენ ხანს?“ და წინასწარმეტყველური პასუხია: „კვირა დღის კანონის დადგომამდე.“ სიმბოლოს „რამდენ ხანს“ უკანასკნელი ხსენება გვხვდება გამოცხადების წიგნის მეხუთე ბეჭედში.

და როდესაც მან გახსნა მეხუთე ბეჭედი, ვიხილე სამსხვერპლოს ქვეშ ღვთის სიტყვისა და იმ დამოწმებისათვის, რომელიც ეჭირათ, დახოცილთა სულები. და შეღალადეს დიდი ხმით და თქვეს: როდემდე, უფალო, წმიდაო და ჭეშმარიტო, არ განიკითხავ და არ იძიებ ჩვენს სისხლს მიწაზე მკვიდრთაგან?

და თითოეულ მათგანს მიეცა თეთრი სამოსელი; და ეთქვათ მათ, რომ ჯერ კიდევ მცირედ ხანს დაესვენათ, ვიდრე აღსრულდებოდნენ მათი თანამსახურნიცა და ძმებიც, რომელნიც მათსავით უნდა დახოცილიყვნენ. გამოცხადება 6:9–11.

შთაგონება „რამდენ ხანს“-ის შესახებ კითხვაზე პასუხს, რომელსაც სვამენ „მოკლულთა სულები“, მომავალში ათავსებს, როდესაც პაპის მიერ წამებულთა მეორე ჯგუფი შეივსება. ეს იწყება კვირადღის კანონიდან, და ამ მიზეზით დას უაიტი გამოცხადების მეთვრამეტე თავს მეორე ჯგუფის მოწამეთა აღსრულებად განსაზღვრავს. პირველ ხუთ მუხლში ორი „ხმა“; პირველი ხმა 9/11-ს აღნიშნავს, ხოლო მეორე ხმა კაცებსა და ქალებს კვირადღის კანონის დროს ბაბილონიდან გამოსვლისკენ მოუწოდებს. დას უაიტი მეხუთე ბეჭედში „რამდენ ხანს“-ის სიმბოლოს გამოცხადების მეთვრამეტე თავის პირველ ხუთ მუხლთან აიგივებს, რათა მოხაზოს პერიოდი 9/11-დან კვირადღის კანონამდე. ყურადღების ცენტრში არ არის ღვთის ხალხის გამოყოფა და დაბეჭდვა, არამედ პაპობის სამსჯავრო წარსული ისტორიის მოწამეთა და ასევე იმ მოწამეთა მოკვლისათვის, რომლებიც კვირადღის კანონის კრიზისის დროს პაპის მიერ წამებულთა მეორე ჯგუფს შეადგენენ.

„როდესაც მეხუთე ბეჭედი გაიხსნა, იოანე გამოცხადების მხილველმა ხილვაში იხილა საკურთხეველის ქვეშ ის დასი, რომელიც მოკლულ იქნა ღვთის სიტყვისა და იესო ქრისტეს მოწმობისათვის. ამის შემდეგ მოვიდა გამოცხადების მეთვრამეტე თავში აღწერილი სცენები, როდესაც ისინი, ვინც ერთგულნი და ჭეშმარიტნი არიან, ბაბილონიდან გამოიხმობიან. [გამოცხადება 18:1–5, ციტირებულია.]“ Manuscript

Releases, ტომი 20, 14.

იმ სხვა მონაკვეთში, სადაც იგი ახდენს მეხუთე ბეჭდის მოწამეთა და მოწამეთა მომავალი, მეორე ჯგუფის იდენტიფიცირებას, რომელიც ყალიბდება კვირა დღის კანონის კრიზისის დროს, იგი ამბობს, რომ ეს სცენები „იქნებოდა მომავალ დროის პერიოდში“. გამოცხადების მეთვრამეტის ორი ხმა წარმოადგენს „მომავალ დროის პერიოდს“. პირველი ხმა დასაწყისში, 9/11-ზე, და მეორე ხმა — კვირა დღის კანონის დროს.

„და როცა მან მეხუთე ბეჭედი გახსნა, მე ვიხილე სამსხვერპლოს ქვეშ ღმერთის სიტყვისათვის და იმ მოწმობისათვის მოკლულთა სულები, რომელიც მათ ეჭირათ; და დიდი ხმით შეჰღაღადეს და თქვეს: როდემდე, უფალო, წმიდაო და ჭეშმარიტო, არ განიკითხავ და არ იძიებ ჩვენს სისხლს მათზე, ვინც დედამიწაზე მკვიდრობენ? და თეთრი სამოსელი მიეცა თითოეულ მათგანს [ისინი წმინდად და წმიდად იქნენ გამოცხადებულნი]; და ეთქვა მათ, რომ კიდევ მცირე ხანს დაესვენათ, ვიდრე მათი თანამოსამსახურენიც და მათი ძმანიც, რომელნიც მათსავით უნდა მოკლულიყვნენ, აღსრულდებოდნენ“ [გამოცხადება 6:9–11]. აქ იოანეს წინაშე წარმოდგენილი იყო ხილვები, რომლებიც რეალობაში მაშინ არ არსებობდა, არამედ იმას ეხებოდა, რაც მომავალ დროში უნდა მომხდარიყო.

„გამოცხადება 8:1–4 ციტირებულია.“ Manuscript Releases, ტომი 20, 197.

და უაიტი მეორე ჯგუფის მოწამეთა ჩამოყალიბების აღსრულებას მომავალს უკავშირებს, ხოლო მეორე მონაკვეთში ციტირებს გამოცხადების 18:1–5-ს, სადაც პირველ სამ მუხლში ერთი ხმაა დასახელებული, ხოლო მეოთხე და მეხუთე მუხლებში — სხვა ხმა. პირველი ხმა აღნიშნავს 9/11-ს, როცა ნიუ-იორკის დიდი შენობები ჩამოინგრა, ხოლო მეორე ხმა არის კვირადღის კანონი, როდესაც ღმერთის სხვა ფარა ბაბილონიდან არის მოხმობილი. მეორე მონაკვეთში იგი მიუთითებს გამოცხადების მერვე თავზე და პირველ ოთხ მუხლზე, რომლებიც მეშვიდე ბეჭდის გახსნას აღნიშნავს, როდესაც სამსხვერპლოდან აღებული ნაკვერჩხლები დედამიწაზე იყრება, რაც ორმოცდამეათეობას შეესაბამება, როცა ცეცხლი ზეციდან ჩამოვიდა და მოწაფეები გაანათა, ისევე როგორც ელიას თორმეტი ქვა იქნა განათებული და როგორც ეს წარმოდგენილი იყო მოწაფეებზე ცეცხლის ენებით.

რამდენ ხანს? ზაქარია და იოანე

რამდენ ხანს წარმოადგენს წინასწარმეტყველური სიმბოლო დროის იმ პერიოდს, 9/11-დან კვირადღის კანონის დადგომამდე, რომელიც წინასწარ იყო ტიპობრივად ნაჩვენები ქარმელის მთის ისტორიაში, მილერიტების ისტორიაში 1840-დან 1844 წლამდე, მოსეს ისტორიაში მერვე წყლულიდან მეათე წყლულამდე, მეხუთე ბეჭდის მოწამეთა მოწმობაში; და ზაქარიაში ისმის კითხვა: „რამდენ ხანს“ იქნებოდა, ვიდრე ღმერთი შეიწყალებდა იერუსალიმს, რომელიც სამოცდაათი წლის განმავლობაში ბაბილონში იყო.

მაშინ უფლის ანგელოზმა მიუგო და თქვა: უფალო ძალთა, როდემდე არ შეიწყალებ იერუსალიმს და იუდას ქალაქებს, რომელთა მიმართაც ამ სამოცდაათი წლის

განმავლობაში განრისხებული იყავი?

და უფალმა უპასუხა იმ ანგელოზს, რომელიც მელაპარაკებოდა, კეთილი სიტყვებით და სანუგეშო სიტყვებით.

ამიტომ ანგელოზმა, რომელიც მე მესაუბრებოდა, მითხრა: გამოაცხადე და თქვი: ასე ამბობს ცაბაოთ უფალი: დიდი შურით ვშურობ იერუსალიმსა და სიონს. და ძლიერ განვრისხდი წარმართებზე, რომლებიც უზრუნველად არიან; რადგან მე მხოლოდ მცირედად ვიყავი განრისხებული, ხოლო მათ ხელი შეუწყვეს უბედურების გამრავლებას. ამიტომ ასე ამბობს უფალი: მოწყალებით დავბრუნდი იერუსალიმში; მასში აშენდება ჩემი სახლი, ამბობს ცაბაოთ უფალი, და საზომი თოკი გაიჭიმება იერუსალიმზე. კვლავ გამოაცხადე და თქვი: ასე ამბობს ცაბაოთ უფალი: ჩემი ქალაქები კვლავ აივსებიან კეთილდღეობით; და უფალი კვლავ ანუგეშებს სიონს და კვლავ ამოირჩევს იერუსალიმს. ზაქარია 1:12–17.

დის ვაიტი პირდაპირ აიგივებს ზაქარიას „სამოცდაათ წელს“ — იმ სამოცდაათ წელს, რომლის განმავლობაშიც სიტყვასიტყვითი ძველი ისრაელი სიტყვასიტყვით ბაბილონის მონობაში იმყოფებოდა — იმ ათას ორას სამოც წელს, 538 წლიდან 1798 წლამდე, რომლის განმავლობაშიც სულიერი ისრაელი (ქრისტიანები) სულიერი ბაბილონის (რომაული კათოლიციზმის) მონობაში იმყოფებოდა.

„ღვთის ეკლესია დედამიწაზე, ამ დაუნდობელი დევნის ხანგრძლივ პერიოდში, ჭეშმარიტად ისევე იყო ტყვეობაში, როგორც ისრაელის ძენი იყვნენ ბაბილონში დატყვევებულნი გადასახლების ხანაში.“ წინასწარმეტყველები და მეფენი, 714.

1798 წელს, ათას ორას სამოცი წლის დასასრულს, პირველი იმ სამიდან, რომლებიც გამოცხადების მეთოთხმეტე თავში ანგელოზებად არიან წარმოდგენილნი, მოვიდა. მეორე მოვიდა 1844 წლის 19 აპრილს, ხოლო მესამე — 1844 წლის 22 ოქტომბერს. ისტორია, რომელსაც სიმბოლურად გამოხატავს კითხვა: „რამდენ ხანს“, გრძელდება 9/11-დან კვირის კანონის დადგომამდე, და დროის ეს მონაკვეთი ადვენტიზმის დასაწყისში, მილერიტულ მოძრაობაში, 1840 წლის 11 აგვისტოდან 1844 წლის 22 ოქტომბრამდე იყო წინასახედ მითითებული. ეს პერიოდი სიმბოლურად არის წარმოსახული იოანე გამოცხადებლის მიერ მეათე თავში, როდესაც იოანე ჭამს პატარა წიგნს, რომელიც მის ბაგეებში ტკბილი იყო, მაგრამ მის მუცელში მწარე გახდა.

და ხმა, რომელიც ზეციდან მოვისმინე, კვლავ მელაპარაკა და მითხრა: წადი და აიღე ის პატარა წიგნი, რომელიც გახსნილია ზღვისა და მიწის ზედა მდგომი ანგელოზის ხელში. და მივედი ანგელოზთან და ვუთხარი მას: მომეცი ის პატარა წიგნი. ხოლო მან მითხრა: აიღე და შეჭამე იგი; და იგი შენს მუცელს დაამწარებს, მაგრამ შენს პირში თაფლივით ტკბილი იქნება. და ავიღე პატარა წიგნი ანგელოზის ხელიდან და შევჭამე იგი; და ჩემს პირში იგი თაფლივით ტკბილი იყო; და როგორც კი შევჭამე იგი, ჩემი მუცელი გამწარდა.

და მან მითხრა მე: კვლავ უნდა იწინასწარმეტყველო მრავალ ხალხთა, და ერთა, და ენათა, და მეფეთა წინაშე. გამოცხადება 10:8–11.

ისტორია, რომელსაც იოანე ასახავს, წარმოდგენილია წიგნით, რომელიც იქნა შექმნილი, რადგან შექმნა წარმოდგენდა მილერიტების მიერ უწყების გაგებას და მათ გამოცდილებას ამ უწყების ქადაგებაში. ამრიგად, როდესაც იოანეს მაშინვე, იმ ისტორიის წარმოდგენის შემდეგ, ეუწყება, რომ კვლავ უნდა იწინასწარმეტყველოს, წინასწარმეტყველება, რომელიც აქ არის მითითებული, არის 1840-დან 1844 წლამდე პერიოდის ისტორია. იოანეს ეუწყება, რომ მილერიტული ისტორია 1840-დან 1844 წლამდე მეორდება ადვენტიზმის დასასრულის ისტორიაში. როგორც კი იოანეს ეუწყება, რომ კვლავ უნდა იწინასწარმეტყველოს, მას ეუბნებიან, რომ გაზომოს ტაძარი.

და მომეცა ლერწამი, კვერთხის მსგავსი; და ანგელოზი იდგა და ამბობდა: აღდეგ და გაზომე ღვთის ტაძარი, საკურთხეველი და იქ თავყვანისმცემელნი. ხოლო ტაძრის გარეთა ეზო დატოვე და ნუ გაზომავ მას, რადგან იგი წარმართებს მიეცა; და წმიდა ქალაქს ფეხქვეშ გათელავენ ორმოცდაორ თვეს. გამოცხადება 11:1, 2.

საქმე, რომელიც ადვენტიზმს 1844 წლის 22 ოქტომბრის შემდეგ მიეცა, იოანეს მიერ იყო წარმოდგენილი, როგორც ტაძრის გაზომვა ან აშენება, ზაქარიაში მოცემულ აღთქმასთან შეთანხმებით, რომ „საზომი თოკი კვლავ გადაიჭიმებოდა იერუსალიმზე“, რადგან უფალი „კვლავ აირჩევდა იერუსალიმს“. ისტორია, რომელიც ადვენტიზმის დასაწყისში წარმოდგენილი იყო მილერიტული ადვენტიზმის ფილადელფიური მოძრაობით, მეორდება ადვენტიზმის დასასრულში ას ორმოცდაოთხი ათასის ფილადელფიური მოძრაობით. 1844 წლის 22 ოქტომბრის დიდი იმედგაცრუებისას დაიწყო დროის მონაკვეთი, რომელიც წარმოდგენილია როგორც „მეშვიდე ანგელოზის ხმის დღენი“.

მაგრამ მეშვიდე ანგელოზის ხმის დღეებში, როდესაც იგი დაიწყებს საყვირის დაცემას, ღვთის საიდუმლო დასრულდება, როგორც აუწყა მან თავის მსახურებს, წინასწარმეტყველებს. გამოცხადება 10:7.

მილერიტათავის ეს უწყება ტკბილი იყო, როდესაც მეორე ვაიმის ისლამური დროითი წინასწარმეტყველება აღსრულდა სწორედ ისე, როგორც მილერიტებმა წინასწარ იწინასწარმეტყველეს 1840 წლის 11 აგვისტომდე. ეს უწყება მუცელში მწარე გახდა 1844 წლის 22 ოქტომბრის დიდი იმედგაცრუებისას. როგორც კი იოანე დაასრულებს 1840-დან 1844 წლამდე ისტორიის წარმოჩენას, ეცნობება, რომ მან ზუსტად იგივე უნდა გააკეთოს კვლავ (იწინასწარმეტყველოს). შემდეგ მას ეუბნებიან, რომ გაზომოს იერუსალიმი, და როდესაც ამას აკეთებს, იგი თანხვედრაში დგება ზაქარიას წინასწარმეტყველებასთან უფლის მიერ იერუსალიმის არჩევის შესახებ. 1844 წლის 22 ოქტომბრიდან მოყოლებული წინასწარმეტყველური ისტორია წარმოდგენილია როგორც „მეშვიდე ანგელოზის ხმის დღეები“. მეშვიდე ანგელოზის (მესამე ვაიმის) უწყების (ხმის) „დღეები“ დროის იმ პერიოდს აღნიშნავს, როდესაც ქრისტეს ღვთაებრიობა სამუდამოდ უნდა შეერთებოდა იმ კაცობრიობას, რომელიც ას ორმოცდაოთხი ათასი უნდა გამხდარიყო. ეს საქმე 1863 წლის აჯანყების გამო შეფერხდა, და 9/11-ზე მეშვიდე ანგელოზის ბგერამ (მესამე ვაიმმა) კვლავ დაიწყო ჟღერა.

წმიდა ისტორიაში უფალმა აირჩია იერუსალიმი, რათა იქ დაემკვიდრებინა თავისი სახელი, ხოლო მისი „სახელი“ მისი ხასიათია. იერუსალიმსა და სიონს ახსენებს ზაქარია, როდესაც ამბობს: „დიდი შურით ვშურობ იერუსალიმისა და სიონისთვის“, და შემდეგ: „უფალი კვლავ ანუგეშებს სიონს და კვლავ აირჩევს იერუსალიმს.“ სიონი ნუგეშდება, როდესაც იღებს სულიწმიდას, რომელიც არის „ნუგეშისმცემელი“. სულიწმიდის ნუგეში დაიწყო 9/11-ზე, იმ თანხვედრაში, რომ ქრისტემ დაჰბერა მოწაფეებს მას შემდეგ, რაც თავისი აღდგომის შემდეგ ჩამოვიდა მამისთან შეხვედრიდან. სულიწმიდის გამოცხადება მეტად გაძლიერდა ორმოცდამეათედზე. ის ჟამი დაიწყო პირველნაყოფის შესაწირავის აღდგომით და დასრულდა ორმოცდამეათედის პირველნაყოფის შესაწირავით, როდესაც შემდეგ მთელმა მსოფლიომ მოისმინა ეს უწყება.

ანუგეშეთ, ანუგეშეთ ჩემი ერი, ამბობს თქვენი ღმერთი. ელაპარაკეთ იერუსალიმს გულითადად და შეჰღაღადეთ მას, რომ მისი ბრძოლა დასრულდა, რომ მისი ურჯულოება მიტევებულია; რადგან უფლის ხელიდან მან ორმაგი მიიღო ყველა თავისი ცოდვისათვის. ესაია 41:1, 2.

ას ორმოცდაოთხი ათასი იბეჭდება მაშინ, როცა „მათი ურჯულოება მიტევებულია.“ ეს ხდება კვირის კანონის წინ, სწორედ მაშინ, როცა ისინი აღიმართებიან, როგორც სულთმოფენობის პირველნაყოფთა შესაწირავი, და იმავდროულად იღებენ სულიწმიდის გადმოღვრას საზომის გარეშე, როგორც ამას სულთმოფენობისას მოწაფეები წინასახეობრივად წარმოაჩენდნენ. წვიმის პკურება, რომელიც 9/11-ზე დაიწყო, კვირის კანონის დროს სრულ გადმოღვრად იქცევა. ისტორიაში 9/11-ის პირველნაყოფთა შესაწირავიდან კვირის კანონის პირველნაყოფთა შესაწირავამდე, როდესაც ას ორმოცდაოთხი ათასი იბეჭდება და მზადდება, როგორც შესაწირავი, რათა აღიმართოს, როგორც დროშა, კვირის კანონიდან მაღლის ჟამის დახურვამდე. ეს ისტორია წარმოდგენილია გამოცხადების მეთვრამეტე თავის პირველი სამი მუხლით, რომლებიც აუწყებენ ბაბილონის დაცემას, რაც ბიბლიური სიმბოლოა და „გაორმაგებას“ გამოხატავს.

ამის შემდეგ ვიხილე სხვა ანგელოზი, ჩამომავალი ზეციდან, რომელსაც დიდი ძალაუფლება ჰქონდა; და ქვეყნიერება განათდა მისი დიდებით. და ძლიერად შეჰღაღადა ძლიერი ხმით და თქვა: დაეცა, დაეცა ბაბილონი დიდი, და გახდა ეშმაკთა სამყოფელი, ყოველი უწმინდური სულის სადგური და ყოველი უწმინდური და საძულველი ფრინველის გალია. რადგან ყველა ერმა შესვა მისი სიძვის რისხვის ღვინო, და ქვეყნიერების მეფეებმა მასთან იმრუშეს, და ქვეყნიერების ვაჭრები გამდიდრდნენ მისი განცხრომის სიუხვით. გამოცხადება 18:1-3.

წმინდა წერილებში ფრაზებისა თუ სიტყვების გაორება წარმოადგენს უკანასკნელ დღეებში ბაბილონის დაცემის სრულყოფილ აღსრულებას. ეს არის ალფასა და ომეგას ნიშანი, რომელიც ყოველთვის საგნის დასასრულს მისი დასაწყისით წარმოაჩენს. ბაბილონის ორი დაცემა წარმოდგენილია ნიმროდითა და ბელშაცარით. ნიმროდი იყო ბაბილონის დასაწყისი, როდესაც იგი უბრალოდ ბაბელად იწოდებოდა. ნიმროდის

დაცემა წარმოადგენდა ბელშაცარის დაცემას, ხოლო მეორე ანგელოზისა და გამოცხადების მეთვრამეტე თავის ანგელოზის უწყება ის არის, რომ ბაბილონის დასაწყისში ნიმროდის დაცემა წარმოადგენდა დასასრულში ბელშაცარის დაცემას, რადგან ალფა და ომეგა ყოველთვის საგნის დასასრულს მისი დასაწყისით წარმოაჩენს.

ნიმროდის კოშკი დაემხო, როგორც მისი დაცემის სიმბოლო, და იგი წინასახავდა 9/11-ზე ტყუპი კოშკების დაცემას. ბელშაცარის დაცემა იყო კედელზე დაწერილი წარწერა, რომელიც აღნიშნავდა ბაბილონის სამოცდაათწლიანი მეფობის დასასრულს, როგორც ბიბლიური წინასწარმეტყველების პირველ სამეფოს; ამგვარად, იგი წინასახავს შეერთებული შტატების დაცემას ესაიას ოცდამესამეში აღნიშნული სიმბოლური „სამოცდაათი წლის, ერთი მეფის დღეების მიხედვით“ დასასრულს, რაც გამოხატავს შეერთებული შტატების ისტორიას 1798 წლიდან კვირადღის კანონამდე. ბელშაცარის კედელზე დაწერილი წარწერა წარმოადგენს იმ დროს, როდესაც ეკლესიისა და სახელმწიფოს გამიჯვნის კედელი ეცემა კვირადღის კანონის დროს, რაც სწორედ ის წერტილია, სადაც ბიბლიური წინასწარმეტყველების მეექვსე სამეფო მთავრდება, როგორც ბელშაცარი იმავე ღამეს მოიკლა. კედელზე დაწერილი ხელწერა არის დაწერილი კანონი, რომელიც კონსტიტუციაში არსებულ ეკლესიისა და სახელმწიფოს გამიჯვნის კედელს აუქმებს.

„ისტორია“, რომელიც წარმოდგენილია 9/11-იდან კვირადღის კანონამდე და შემდგომ ადამიანის გამოცდის დროის დახურვამდე და შვიდ უკანასკნელ წყლულამდე, არის ის ისტორიული პერიოდი, რომელიც ღვთის სიტყვაში სიმბოლურად გამოიხატება ფრაზების ან სიტყვების გაორმაგებით. ამ პერიოდში სულიწმინდა მოიღვრება: თავდაპირველად, 9/11-იდან კვირადღის კანონამდე — როგორც მოსხურება, ხოლო შემდგომ — სრული მოღვრით. სულიწმინდა ქრისტეს მიერ წარმოდგენილია როგორც „ნუგეშისმცემელი“, რომელიც, როცა მოვიდოდა, ღვთის ერს ყოველივეს უზვენებდა.

ხოლო ნუგეშისმცემელი, რომელიც არის სულიწმინდა, რომელსაც მამა მოავლენს ჩემი სახელით, ის გასწავლით ყოველივეს და მოგაგონებთ ყველაფერს, რაც მე მითქვამს თქვენთვის. იოანე 14:26.

სულიწმინდა ას ორმოცდაოთხი ათასს გადაეცემა „ოქროს ზეთის“ მეშვეობით, რომელიც ასევე არის „წვიმა“ და ასევე არის „ნუგეშისმცემელი“. როდესაც იგი წარმოდგენილია როგორც „ნუგეშისმცემელი“, სულიწმინდა ამით განსაზღვრავს სულიწმიდის განსაკუთრებულ გამოვლინებას.

ღვთის ხალხი მუდამ ფლობდა სულიწმიდას, როდესაც ისინი სახარების მოთხოვნებს აკმაყოფილებდნენ; მაგრამ ჭეშმარიტი წმინდა გამოცოცხლების ჟამნი, „როგორც უწინარეს წლებში“, როდესაც სულიწმიდის განსაკუთრებული გამოვლინება კორპორატიულ სხეულზე აღესრულება, სულიწმინდა წარმოდგენილია როგორც ნუგეშისმცემელი. უფრო მნიშვნელოვანია ის, რომ კორპორატიულ სხეულს ნუგეშისმცემელი მეხსიერებას უვარჯიშებს, რადგან იგი „ყველაფერს“ მათ „მოსაგონებლად“ მოჰგვრის. ეს ადასტურებს, რომ ის ადამიანები, რომლებიც ამ გამოვლინებაში მონაწილეობენ, ჭეშმარიტ გამოცდილებას ფლობენ, რადგან

სულიწმიდა მონაწილეობს მათი გონების მოქმედებაში; ვინაიდან იგი აზროვნების პროცესზე ზემოქმედებს, როდესაც „ყველაფერს თქვენს მოსაგონებლად“ მოიტანს.

ადამიანის მეხსიერება, სხვა შემადგენელთა — როგორცაა განსჯა, ინტელექტი, გონება და სინდისი — თანაშემწეობით, შეადგენს ადამიანის უმაღლეს ბუნებას, რომელსაც მოციქული პავლე „გონებას“ უწოდებს. ეს უმაღლესი ბუნება ან ხორცობრივი გონებაა, ან ქრისტეს გონება.

ხოლო ხორციელებრივი აზროვნება მტრობაა ღმერთის წინააღმდეგ, რადგან იგი არ ემორჩილება ღვთის რჯულს და ვერც დაემორჩილება. რომაელთა 8:7.

რადგან ვინ შეიცნო უფლის გონება, რათა ასწავლოს მას? ხოლო ჩვენ ქრისტეს გონება გვაქვს. 1 კორინთელთა 2:16.

ქვედა ბუნება, ანუ ხორცი, შედგება ნერვული, ემოციური და ჰორმონალური სისტემებისაგან, რომლებიც დაკავშირებულია გრძნობებთან, რომლებიც წარმოადგენენ „სულის გზებს“. უმაღლესი ბუნება დანიშნულია, რომ ბატონობდეს ქვედა ბუნებაზე და, შესაბამისად, წარმოდგენილია როგორც ციხესიმაგრე; ხოლო ციხესიმაგრე მუდმივად იმყოფება გრძნობებისაგან (ქვედა ბუნებისაგან) მომდინარე თავდასხმების ქვეშ, და ეს თავდასხმები ხორციელდება ციხესიმაგრის წინააღმდეგ იმ გზებით, რომლებიც ციხესიმაგრეში შედის. უმაღლესი ბუნების ციხესიმაგრის შიგნით არის სამეთაურო ცენტრი, ანუ ის, რასაც და უაიტი ციტადელს უწოდებს. ციტადელი არის საწმიდრის უწმიდესი ადგილი, რომელიც ორ ძირითად ნაწილად არის გაყოფილი. ეზო არის ხორცი, ანუ ქვედა ბუნება, და ეზოში შესასვლელად, ან ასევე სისხლის წმიდა ადგილზე გადასატანად, საჭირო იყო ფარდის, ანუ კრეტსაბმელის გავლით გავლა. ეზო ორივე მხრიდან კრეტსაბმელებით არის შემოსაზღვრული.

ახალი და ცოცხალი გზით, რომელიც მან ჩვენთვის აკურთხა ფარდის, ანუ თავისი ხორცის, გავლით. ებრაელთა 10:20.

საწმიდარი იყოფა ორ ნაწილად: ეზოდ და საწმიდრად. საწმიდარიც, თავის მხრივ, იყოფა ორ ნაწილად, ისევე როგორც უმაღლესი ბუნება. უმაღლესი ბუნება იშლება ორ სფეროდ. ამ სფეროთაგან ერთი წარმოდგენილია წმიდა ადგილად, ხოლო მეორე — უწმიდეს წმიდად. წმიდა ადგილი წარმოადგენს იმ გონებრივ მოქმედებებს, რომლებიც აუცილებელია კაცობრიობის ფუნქციონირებისათვის, ხოლო უწმიდესი წმიდა არის ის სფერო, სადაც ღმერთი და ადამიანი ხვდებიან ერთმანეთს. უწმიდესი წმიდა არის ღვთის ტახტის დარბაზი, და ისინი, ვინც მოქცეულნი არიან, ქრისტესთან ერთად ზეციერ ადგილებში სხედან.

და ერთად აღგვადგინა და ერთად დაგვსვა ზეციერ ადგილებში ქრისტე იესოში. ეფესელთა 2:6.

ეს მუხლი აღებულია იმ მონაკვეთიდან, სადაც რამდენიმე მუხლით ადრე, მაგრამ სრულიად იმავე აზრობრივ მიმდინარეობაში, იესო ზეციურ ადგილებში ზის, ისევე როგორც მისი ხალხი.

რომელიც აღასრულა ქრისტეში, როცა აღადგინა იგი მკვდრეთით და დასვა იგი თავის მარჯვნივ ზეციერ ადგილებში. ეფესელთა 1:20.

ქრისტე და მისი ხალხი ერთად სხედან უწმიდეს ადგილას. ქრისტე აღდგა და შემდეგ დაჯდა ზეციურ ადგილებში, ხოლო მისი ხალხი აღდგენილ იქნა და დასმულ იქნა უწმიდესი ადგილის ტახტის დარბაზში. პავლე აღნიშნავს, რომ ისინი, რომელნიც მეექვსე მუხლში აღდგენილნი არიან, წინა მუხლის მიხედვით ცოდვისაგან არიან აღდგომილნი.

მაშინაც კი, როცა მკვდარნი ვიყავით ცოდვებში, გაგვაცოცხლა ქრისტესთან ერთად (მაღლით ხარო ხსნილნი) და თანააღვადგინა, და თანადაგვსვა ზეციერ ადგილებში ქრისტე იესოში. ეფესელთა 1:5, 6.

ეფესელთა მიმართ წერილიდან ამ მონაკვეთის სრულყოფილი აღსრულება არის გამოცხადების მეთერთმეტე თავის ორი მოწმე, რომელნიც აღდგებიან და შემდეგ ზეცად იქნებიან აყვანილნი ნიშნად — მაგრამ აგრეთვე, რათა ზეციერ ადგილებში დასხდნენ. უწმიდესში ეს ორი მოწმე ადამიანობას წარმოადგენს თვით ღვთის თანდასწრებაში, და იქ მათი დაჯდომის გამართლება არის ის ნიშანი, რომელიც თითოეულ მათგანს აქვს. ეს ნიშანი არის ღმერთის ბეჭედი, და ღმერთის ბეჭედი აღნიშნავს, რომ ადამიანი ერთქმნილა ღვთიურთან; ხოლო ეს ბეჭედი წარმოდგენილია იმით, რომ ნუგეშისმცემელი, რომელიც არის სულიწმიდა, მკვიდრობს „მათი“ უმაღლესი ბუნების უწმიდესში. უწმიდესი არის ღმერთის საყდრის პალატა, სადაც ღვთიური და ადამიანური შეერთებულია, და იგი წარმოადგენს ადამიანურ ტაძარს, რომლის უმაღლესი ბუნებაც მოიცავს უწმიდესს, სადაც ღვთიურობაც და ადამიანობაც ერთად სხედან.

„ნუგეშისმცემლის“ გადმოღვრა არის ას ორმოცდაოთხი ათასის დაბეჭდვა და იგი აღნიშნავს ცვლილებას ხსნის ისტორიაში, რადგან იმ დროს ეკლესია მებრძოლი ეკლესიიდან ძლევამოსილ ეკლესიად გარდაიქმნება. იმ დროს იგი ას ორმოცდაოთხი ათასის ლაოდიკიური მოძრაობიდან ას ორმოცდაოთხი ათასის ფილადელფიურ მოძრაობაში გადადის. იმ დროს იგი მეშვიდე ეკლესიის გამოცდილებიდან მეექვსე ეკლესიის გამოცდილებაში გადადის, ხოლო მეექვსე ეკლესია მილერიტები იყვნენ. ფილადელფიის მეექვსე ეკლესიის ერთი წინასწარმეტყველური თავისებურება, როგორც იგი მილერიტულმა მოძრაობამ აღასრულა, ის არის, რომ იგი არასოდეს ყოფილა ეკლესია. იგი მხოლოდ მოძრაობა იყო მთელი იმ ხნის განმავლობაში 1856 წლამდე, როდესაც ორივე უაითმა ეს მოძრაობა ლაოდიკიურად განსაზღვრა. შვიდი წლის შემდეგ ჩამოყალიბდა იურიდიული ეკლესია.

კვირის კანონის დროს მომხდარი ხსნისმიერი ცვლილება ტიპოლოგიურად იყო წარმოდგენილი იმ ხსნისმიერი ცვლილებით, რომელიც ორმოცდამეათედზე მოხდა და რომელმაც ქრისტეს მღვდელმთავრად დამკვიდრების დასაბამი აღნიშნა.

„ორმოცდამეათე დღის გადმოღვრა ზეცის უწყება იყო, რომ გამომსყიდველის კურთხევა შესრულდა. თავისი აღთქმის თანახმად, მან ზეციდან მოუვლინა თავის მიმდევრებს სულიწმიდა ნიშნად იმისა, რომ მან, როგორც მღვდელმა და მეფემ,

მიიღო ყოველი ხელმწიფება ზეცასა და მიწაზე და იყო ცხებული თავისი ხალხის თავზე.“ მოციქულთა საქმენი, 38.

როცა გვიანი წვიმა უშეზღუდავოდ გადმოიფრქვევა ას ორმოცდაოთხ ათასზე კვირა დღის კანონის დროს, ეს იქნება „ზეცის უწყება“, რომ მეზრდოლი ეკლესია დასრულდა და მოზეიმე ეკლესია მოვიდა. ქრისტეს ინაუგურაცია ორმოცდამეათე დღის დღესასწაულზე ზეციურ საწმიდარში წინასახავს ას ორმოცდაოთხი ათასის ცხებას კვირა დღის კანონის დროს.

„ორმოცდამეათობის“ გადმოღვრილობა, რომელიც მიუთითებდა, რომ ქრისტე იყო ცხებული, წარმოადგენდა მის ცხებას ზეცაში გამართულ აღსაყდრების ცერემონიაში, თუმცა იგი თავისი ნათლობის დროსაც იყო ცხებული. მისი ნათლობა (9/11) ორმოცდამეათობამდე (კვირის კანონი) კვლავაც არის წარმოდგენილი მისი ნათლობიდან სამნახევარი წლის შემდეგ მისი ფაქტობრივი სიკვდილით, დაკრძალვითა და აღდგომით (პირველი ნაყოფების დღესასწაული). მაშასადამე, 9/11 წარმოდგენილია როგორც მის ნათლობაზე, ისე მის აღდგომაზეც. მისი სიმბოლური აღდგომა და მისი პირდაპირი აღდგომა აღნიშნავს ორი წინასწარმეტყველური ხაზის დასაწყისს, რომელთაგან თითოეული ორმოცდამეათობით მთავრდება. ორივე ისტორია იწყება პირველი ნაყოფის შესაწირავის აღდგომით.

ხოლო ახლა ქრისტე აღდგა მკვდრეთით და გახდა პირველი ნაყოფი განსვენებულთა. რადგან როგორც კაცის მიერ მოვიდა სიკვდილი, ასევე კაცის მიერ მოვიდა მკვდართა აღდგომაც. რადგან როგორც ადამში ყველა კვდება, ასევე ქრისტეში ყველა გაცოცხლდება. მაგრამ თითოეული თავისი რიგით: ქრისტე — პირველი ნაყოფი; ხოლო შემდეგ ისინი, ვინც ქრისტესნი არიან, მისი მოსვლისას. 1 კორინთელთა 15:20–23.

ქრისტე თავისი აღდგომისას არის პირველი ნაყოფის შესაწირავი, რომელიც აღნიშნავს „სულთმოფენობის ჟამის“ დასაწყისს და სრულდება სულთმოფენობის პირველი ნაყოფის შესაწირავით. ქრისტეს აღდგომა არის ქერი, ხოლო ხორბალი არიან ისინი, ვინც „შემდგომში“ „ეკუთვნიან ქრისტეს მისი მოსვლისას“. ისინი, ვინც ქრისტეს აღდგომის „შემდგომნი“ არიან, არიან „ქრისტესნი მისი მოსვლისას“; ამგვარად, ისინი წარმოადგენენ ერთგული სულების საბოლოო შეკრებას წუთისოფლის დასასრულს, როგორც ეს წარმოდგენილია იმ სამი ათასი სულით, რომლებიც სულთმოფენობისას შეიკრიბნენ.

მუხლი აღდგომასაც სიკვდილის თვალსაზრისით განიხილავს. სიკვდილი ადამით დაიწყო და ყველა ადამიანზე გადადის, მაგრამ ეს ხდება „რიგში“ და „წესრიგით“. საქმეების წიგნში პეტრე აღნიშნავს, რომ როდესაც მაშინ იოელის წიგნი სრულდებოდა, ადამიანებს თავიანთი ცოდვები წინასწარ უნდა გაეგზავნათ სამსჯავროზე, რათა ისინი წაშლილიყო, როცა ნუგეშისმცემლის თანდასწრებიდან განახლების ჟამი დადგებოდა. ქრისტე იმ დროს სამსჯავროს წიგნებს ცოდვის წასაშლელად არ უყურებდა, რადგან სამსჯავრო ჯერ კიდევ ათას რვაას წელზე მეტი ხნის მომავალში იყო.

მითითება სიტყვებზე „ყოველი კაცი თავის წესში“ იწყება ადამით და ამგვარად აღნიშნავს მკვდართა სამსჯავროს ადამიდან მოყოლებული იქამდე, ვიდრე განახლების ჟამნი მოვა. როდესაც უკანასკნელი წვიმა მოვა, სამსჯავრო მკვდართაგან ცოცხლებზე გადადის. დროის იმ მონაკვეთში, რომელსაც ეს მუხლი წარმოადგენს (ქრისტეს აღდგომიდან ორმოცდამეათე დღემდე), ქერის პირველნაყოფთაგან ხორბლის პირველნაყოფებამდე, წვიმა მოდის ცოცხალთა სამსჯავროს დროს და, როგორც წვიმა მოდის, წვიმით წარმოდგენილი უწყება ხორბალს ღვარძლისგან განაცალკევებს. საკვირაო კანონზე, რომელიც ორმოცდამეათე დღეა, ხორბალი უკვე აღარ არის შერეული ღვარძლთან და ორი შესარხევი პურისაგან შემდგარი ხორბლის პირველნაყოფის შესაწირავი მაღლა აიწევა. განწმენდის პროცესი 9/11-დან საკვირაო კანონამდე ასევე წარმოდგენილია მაღაქიას მესამე თავში, როდესაც აღთქმის მაცნე განწმენდს და ასევე განწმედს ლევიანებს, და ამას იგი „ცეცხლით“ ასრულებს. „ცეცხლი“ არის უწყების სიმბოლო, როგორც ეს ორმოცდამეათე დღეს ცეცხლის ენებით არის წარმოდგენილი. განსახილველ ისტორიაში ორი კლასის გამიჯვნა, რომელიც წარმოშობს ას ორმოცდაათხ ათასს, რომლებიც ორმოცდამეათე დღის პირველნაყოფებით წარმოდგენილ ორ შესარხევი პურს შეადგენენ, სრულად უნდა გამომცხვარიყო, რადგან ისინი იყვნენ ერთადერთი შესაწირავი, რომელიც ცოდვის ნიშანს შეიცავდა.

იმ ორი რწეული პური საფუარიანი იყო, ხოლო საფუარი ცოდვის სიმბოლოა. ეს საფუარი ღუმლის ცეცხლში განადგურდა, როგორც ეს წარმოდგენილია აღთქმის მაცნის განწმენდელი ცეცხლით. ესაია, ოცდამეშვიდე თავში, მიუთითებს დავაზე, რომელიც იწყება 9/11-იდან და რომელსაც იგი „აღმოსავლეთის ქარის დღეს“ უწოდებს. ეს მონაკვეთი ასწავლის, რომ სწორედ ამ დავის მეშვეობით მოიხდება ისრაელის ცოდვათა გამოსყიდვა. „დავა“ არის ჭეშმარიტი გვიანი წვიმის უწყებასა და ყველა სხვა ცრუ გვიანი წვიმის უწყებას შორის, რომლებიც არსებობენ. უწყება არის „ცეცხლი“, ხოლო „ცეცხლი“ არის ის, რასაც აღთქმის მაცნე იყენებს განსაწმენდად და განსადევნად. გვიანი წვიმის უწყების შესახებ დავა აშორებს საფუარს ორმოცდამეათეობის პირველნაყოფი ხორბლის შესაწირავს, რომელიც საკვირაო კანონის დროს აღიმართება. ას ორმოცდაათხ ათასი არიან ორმოცდამეათეობის პირველნაყოფი ხორბლის შესაწირავი, რომელნიც იმარჯვებენ მისი სისხლის გამართლებისა და მათი დამოწმების განწმედის მეშვეობით; რადგან თუმცა სწორედ სიტყვაა, რაც წმენდს, იგი ამას მხოლოდ მაშინ ახდენს, როცა სიტყვა უწყებად გადაიცემა. უწყების წარმოდგენა ას ორმოცდაათხ ათასს სიცოცხლის საშუალებას აძლევს, ხოლო ცრუ გვიანი წვიმის უწყების წარმოდგენა სიკვდილს წარმოშობს.

და მათ სძლიეს მას კრავის სისხლით და თავიანთი მოწმობის სიტყვით; და სიკვდილამდეც არ შეიყვარეს თავიანთი სიცოცხლე. გამოცხადება 12:11.

ას ორმოცდაათხ ათასი ქრისტეს მისდევენ ძლევაში, როგორც მან გაიმარჯვა, ვინაიდან წინასწარმეტყველურად ისინი ქრისტეს მისდევენ.

ესენი არიან ისინი, რომელნიც ქალებთან არ შებილწულან, რადგან ქალწულნი არიან. ესენი არიან ისინი, რომელნიც მიჰყვებიან კრავს, სადაც კი იგი მიდის. ესენი

არიან ადამიანთა შორის გამოსყიდულნი, როგორც პირველნაყოფნი ღმერთისა და კრავისათვის. გამოცხადება 14:4.

აქ, გამოცხადების მეთოთხმეტე თავის მეოთხე მუხლში, ას ორმოცდაოთხი ათასი იდენტიფიცირებულნი არიან, როგორც „პირველნაყოფნი“. ისინი აგრეთვე იდენტიფიცირებულნი არიან, როგორც „ქალწულნი“, და შთაგონებამ გვაუწყა, რომ მათეს ოცდამეხუთე თავის ათი ქალწულის იგავი ადვენტიისტი ხალხის გამოცდილებას ასახავს. ისინი მხოლოდ „ქალწულნი“ კი არ არიან, არამედ „ქალით არ არიან შებილწულნი“, ვინაიდან გამოცდისა და განყოფის პროცესმა, რომელმაც ას ორმოცდაოთხი ათასი წარმოშვა, განასხვავა ას ორმოცდაოთხი ათასი „ყველა“ ცრუ რელიგიისაგან. „ესენი“ მიჰყვებიან კრავს, სადაც კი იგი წავა, და როგორც პირველნაყოფის შესაწირავნი, მათ უნდა მიჰყვნენ ქრისტეს მის სიკვდილში, დაკრძალვასა და აღდგომაში.

გამოცხადების მეთერთმეტე თავში, მეთერთმეტე მუხლში, ის ორი მოწმე, რომელნიც დროშად უნდა აღიმართონ, პირველად მოიკლან, შემდეგ კი სამნახევარი დღის შემდეგ აღდგებიან, როგორც პირველი ნაყოფის შესაწირავი, როგორც ქრისტე იყო. პირველი ნაყოფის შესაწირავი, რომელიც იყო და არის ქრისტე, მოიცავდა აღთქმის სისხლის დაღვრას, რათა გამოესყიდა ისინი, რომელნიც ლაოდიკიური გამოცდილებით გაკოტრებულნი იყვნენ. ერთ მუხლში, (მუხლი ოთხი) წარმოდგენილია წინასწარმეტყველური ნათლის ამ სხვადასხვა ხაზების მთელი ეს მოკლე შეჯამება, რომლებიც ას ორმოცდაოთხი ათასთან არის დაკავშირებული. და ეს წარმოდგენილია გამოცხადებაში 144 პალმონის, საკვირველი მრიცხველის, ხელით. წმინდა წერილში გაორმაგება უკანასკნელი წვიმის ისტორიას აღნიშნავს, ხოლო უკანასკნელი წვიმა არის ის, სადაც და როდესაც ნუგეშისმცემელი იღვრება ღვთის ხალხზე.

რაოდენ მშვენიერია მთებზე მისი ფეხები, ვინც მოაქვს სასიხარულო ამბავი, ვინც აცხადებს მშვიდობას; ვინც მოაქვს სასიხარულო ამბავი სიკეთის შესახებ, ვინც აცხადებს ხსნას; ვინც ეუბნება სიონს: შენი ღმერთი მეფობს! შენი მცველნი ხმას აღიმალლებენ; ერთხმად იგალობებენ, რადგან თვალთ თვალს იხილავენ, როცა უფალი კვლავ მოაქცევს სიონს. იხარეთ, ერთად იგალობეთ, იერუსალიმის ნანგრევნო ადგილნო, რადგან უფალმა ანუგეშა თავისი ერი, გამოისყიდა იერუსალიმი. უფალმა გამოაჩინა თავისი წმიდა მკლავი ყველა ერის თვალწინ; და დედამიწის ყველა კიდე იხილავს ჩვენი ღმერთის ხსნას. განემორეთ, განემორეთ, გამოდით იქიდან, უწმიდურს ნუ შეეხებით; გამოდით მისი შუაგულიდან; წმიდანი იყავით, უფლის ჭურჭლის მატარებელნო. ესაია 52:7–11.

სიონი H6726 იგივეა, რაც H6725, რაც ნიშნავს „გამორჩეულობის შეგრძნებას; მონუმენტურ ან გზის მაჩვენებელ სვეტს: – ნიშანი, სათაური, გზის მანიშნებელი.“ სიონი არის ას ორმოცდაოთხი ათასის აღმის სიმბოლო, და ამ მონაკვეთში მათ უკვე მიიღეს გვიანი წვიმა, რადგან მათ უკვე გამოაქვეყნეს და წარადგინეს მშვიდობის კეთილი უწყება. ამ ფაქტისათვის ასევე ისეთივე კონკრეტულია ისიც, რომ ისინი ხედავენ „თვალთ თვალში“, რაც წარმოადგენს მოწაფეებს ორმოცდამეათე დღის დღესასწაულზე, რადგან ორმოცდამეათე დღემდე არსებული ათი დღე ერთიანობის

პერიოდს წარმოადგენს. უფალმა „ჰყო“, (რაც წარსულ დროს აღნიშნავს) უკვე აღასრულა სამი რამ მათთვის, ვინც კეთილ უწყებას მოაქვთ. მან „ანუგეშა თავისი ერი“, „იხსნა იერუსალიმი“ და „გამიშვლა თავისი წმინდა მკლავი ყველა ერის თვალწინ.“

მან თავის ხალხს „ანუგეშა“ 9/11-ის დროს, რითაც დაიწყო მალაქიას მესამე თავში აღწერილი გამოცდის პროცესი, რომელიც სრულდება კვირა დღის კანონთან, როდესაც იგი აღმართავს პირველნაყოფთა შესაწირავის დროშას, რაც წარმოადგენილია იმით, რომ „გამიშვლა თავისი წმინდა მკლავი ყველა ერის თვალწინ.“ იგი ანუგეშებს, გამოისყიდის და აღამაღლებს ას ორმოცდაოთხი ათასს. 9/11-ის დროს იგი ანუგეშებს და იწყებს განწმედის პროცესს, რომლის დროსაც გამოისყიდის თავის ხალხს და შემდეგ აღმართავს მათ, როგორც დროშას, ანუ, როგორც მალაქია ამბობს, „იუდას და იერუსალიმის შესაწირავი სასურველი იყოს“ „როგორც ძველ დღეებში.“

და დაჯდება იგი, როგორც ვერცხლის გამომდნობი და განწმედელი; განწმენდს ლევის ძეთ და გამოაცდის მათ, როგორც ოქროსა და ვერცხლს, რათა შესწირონ უფალს შესაწირავი სიმართლით. მაშინ სასურველი იქნება უფლისათვის იუდასა და იერუსალიმის შესაწირავი, როგორც ძველ დღეებში და როგორც უწინდელ წლებში. მალაქია 3:3, 4.

ჩვენ “რამდენ ხანს” საკითხის განხილვას მომდევნო სტატიაში დავასრულებთ.

„ვისი საცერი მის ხელშია, და იგი საფუძვლიანად განწმენდს თავის კალოს და თავის ხორბალს ბედელში შეკრებს.“ მათე 3:12. ეს იყო განწმენდის ერთ-ერთი დრო. ჭემმარიტების სიტყვებით ბზე გამოეყოფოდა ხორბალს. რადგან ზედმეტად ამაყნი და თვითმართალნი იყვნენ შეგონების მისაღებად, მეტისმეტად ქვეყნიერების მოყვარულნი კი — სიმდაბლის სიცოცხლის მისაღებად, მრავალნი განერიდნენ იესოს. მრავალნი დღესაც იმავეს აკეთებენ. სულელები დღესაც გამოიცდებიან, როგორც გამოიცადნენ ის მოწაფეები კაპერნაუმის სინაგოგაში. როდესაც ჭემმარიტება გულამდე მიეწვდინებათ, ისინი ხედავენ, რომ მათი ცხოვრება ღვთის ნებასთან თანხმობაში არ არის. ისინი ხედავენ საკუთარ თავში სრული ცვლილების საჭიროებას; მაგრამ თვითუარმყოფელი საქმის აღებისთვის მზად არ არიან. ამიტომაც მრისხანებენ, როდესაც მათი ცოდვები ცხადდება. ისინი შეურაცხყოფილნი მიდიან, როგორც მოწაფეები განემორნენ იესოს, დრტვინვით: „ეს მძიმე სიტყვაა; ვის შეუძლია მისი მოსმენა?“ — The Desire of Ages, 392.